

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Sabae Abbatis: Ex Ea quæ est per Cyrillum monachu[m], æquè sanctitate clarum: Obijt anno Domini quingentesimo trigesimo primo, Aetatis suæ nonagesimo secundo Iustiniani Imp. 5. Ioannis verò ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42787

diebus sex solenniter circumduxit, & septimo tandem die cum ingenti comitatu tam honorificè quam luctuosè ad montem Sigebergensem ex Antistiteis ipsius voluntate transmisit; ubi & eximijs vt prius passim in vita floruit miraculis: hoc insigni decoratus Epitaphio.

defuncti corpore prosecuti sunt.
Transfertur ad montem Sigebergensem.

Patribus egregijs ornata Colonia multis: Ecclesie speculum misit ad hunc tumulum. Emicuit mundo noua lux Annone secundo: Qui per cuncta suo par erat officio. Mensibus hoc denis, annis actòq, vicenis: Quarta Decembris cum lux tulit è medio.

Epitaphium eius.

VITA S. SABAE ABBATIS: EX EA que est per Cyrillum monachū, aequè sanctitate clarum: Obijt anno Domini quingentesimo trigesimo primo, Aetatis suae nonagesimo secundo Iustiniani Imp. 5. Ioannis verò Pap. 1.

Vide Tom. 7. C. Baron. ubi quaedam emēdat que in Notat. Martyr. Rom. dixit. 5. Decem. Patria & pariter eius.

SABAS magnus planè vir & ineffabili Dei amore incēsus, è Cappadocia in vico Mutalasca oriundus, parentes habuit Ioannē & Sophiam, ambos genere & pietate claros. Natus autem decimo septimo consulatu Theodosij, cum quintum ætatis ageret annū, parentibus, eius Alexandriam necessario cōmigrantibus, ipse diuina prouidentia Hermiæ auunculo relictus fuit: cuius vxor mulier impudēs & morosa, cum frequentes adolescenti molestias excitaret, auunculo relicto ad patrum suum Gregorium confugit: qui eum omniquidem humanitatis officio excepit, tractauitque benignè; sed orta mox inter patrum & auun-

Affligitur ab vxore auunculi sui ad huc puerq

& auiculum eam ob rem diffensione, grauiore quam antè, pius adolescens animi ægritudine conflictari cœpit. Vndè arrepta occasione philosophico medicamine dolori suo medendi, statuit cunctis opibus mundi quæ delicia valere iussis, cælesti se totum tradere disciplinæ, & angelicam in humano corpore quietem æmulari. Nec mora: Patria cognatis, diuicijs, rebusque alijs, quæ maximè adolescentium animos delinire solent, relictis, ad monasteriū Flavianæ, tutissimum quietis portum confugit: vbi breui tantæ vitæ sanctitate & fide in Deum emicuit, vt etiam ardentem ingressus clibanum nihil ab igne læsus fuerit. Inter hæc occultis virtutum facibus agitabatur, vt loca sancta & instituta patrum in eremo degentium perlustraret: obtinuitque tandem à monasterij Præfecto cælesti visione admonito, vt sanctis suis desiderijs faceret satis. Abiens itaque primo in Euthymium fama sanctitatis celeberrimum incidit; qui eum ad Theoctistum monasticis disciplinis præstâtissimum misit. Et quidem Theoctistus summo cum gaudio venientem excepit: sed paulò post importuna Ioannis cuiusdam petitione, qui monasticæ disciplinæ vinculis constrictus parentum recens defunctorum hæreditatem adire volebat, coactus, eum cum eodem Ioanne rursus dimisit. Qui vt Alexandriam venere, mox agnitus à parentibus Sabas ingens suæ professionis periculum adiit. Parentes enim viso filio incredibiliter exhilarati, omnibus modis persuadere conati sunt, vt relicto seuerioris vitæ instituto, deinceps (paterna suscepta militia) opib.

Petit monasterium relictis omnibus.

Ingressus clibanum nihil læditur.

S. Sabas venit ad Euthymium, qui eum ad Theoctistum misit.

opibus & dignitatibus amplificandis operam nauaret.

At ille cum præclara admodum illis oratione declarasset, quam esset indecorum ac periculi plenum, cælesti Rege relicto, terrestri denuò militare; ac manu semel ad aratrû missa, retrò respicere, ijs tandem constantiæ eius vel inuitè cedentibus, confestim cum Ioanne ad monasterium repedauit, ac paulò post, bona præfecti sui venia, in quandam speluncam serecepit; vbi annos continuò quinque in summa vitæ austeritate exegit: ita vt quinque cuiuslibet hebdomadæ dies cibi omnis potûsq; expers soli precatiõni & operi manuum: vacaret. Assumpsit eum deindè S. Euthymius solitudinis suæ & certaminum socium: vbi, defuncto breui post beato patre, puer senex (hoc enim illi nomen indiderat Euthymius) horrendas dæmonum insidias & terriculamenta est perpeffus. Sed fide fortior semper de ijs triumphum egit; vir tantæ mansuetudinis atque virtutis, vt feræ bestiæ illo familiarissimè vterentur. Confluxit autem ad eum hominum multitudo, qui virtutis pulchritudine, quam oculis cernebant, capti, illius sese disciplinæ subdiderunt, singulisque singulas cellulas lógo satis interuallo à se inuicem distinctas attributis, miro ardore præceptoris sui institutum æmulabâtur. Inter eos discipulus quidam, Iacobus nomine, fœdis cœpit carnis cogitationibus infestari. Cumque importunius irruerent, & ille æstum earum diutius se ferre posse diffideret, consilium cœpit, vt sibi quidem videbatur vtile & præ-

Degit in spelunca.

Ille sus viuis inter feras.

Congregat multitudinem monachorum.

*Nota prapo-
sterum mo-
nachii zelū.*

& præmio cælesti dignum, sed reuera nefan-
dum & vlticibus gehennæ flammis expian-
dum. Cum enim, vt diximus, impotenti libi-
dinis dominatu propemodum opprimeretur,
animo incensus, immemor sacrorum cano-
nū stricto mucrone sibi genitalia amputauit.
Quod facinus ad aures Sabæ vt peruenit, ho-
minem vtpotè in seipsum crudelem & homi-
cidam, è Laura expulit: & fratrum commu-
nitione indignum reputauit. Ille verò vbi præ-
posterum pietatis suæ zelum cognouit, magno
animi dolore prostratus, profuso lachrymarū
imbre scelus suum detestatus est: donec ei de-
super remissum fuit crimen, & dara delicti ve-
nia à Saba diuinitus edocto, reditū impetrauit.

*Edidit multa
monasteria.*

Condidit autem vir sanctus Lauras pluri-
mas & innumerabilem monachorum multi-
tudinem in Palæstina constituit; tantis excul-
tam virtutibus, vt nomen illius apud summos
pariter & infimos longè celeberrimum eua-
deret. Et quidem quæ quantaque apud Impe-
ratores pro Orthodoxæ fidei defensione pæ-
trauerit, fortassis haud abs re foret explicare;
sed rerum maximarum multitudine absterri-
zi, stylum ad dulcissima pietatis illius eximie
opera conuertimus. Cum aliquando Agareni
quidam barbarum planè & improbum homi-
num genus, ad eum in solitudine venissent, &
fame siti que confecti cibos scrutarentur, ab-
dita quæque lustrantes nihil inuenirent, Sabas
instita benignitate permotus, dum illi cōiicia
iactant & minas intentant, extensa statim o-
nilla pelle, meleagriorum radicibus & arun-
dinum corticibus eos excepit. Mirari autem
barba-

*Egregia eim
in Agarenos
humanitas.*

barbari promptum eius & liberalem animum
tunc quidem, ut licuit, famem sedârunt; postea
verò redeuntes caseos & dactylos in grati ani-
mi significationem attulerunt. Qua relicto ad
pietatem & lachrymas cômotus diuinus Sabas
grauissima ab imò pectore trahês suspiria: Hei
mihi, inquit, barbari homines & ingenio mo-
ribus efferati, tam exigui illius nostri beneficij
memores, gratiam præclare & munificè refer-
re litudent: & nos qui quotidie bonis Creatoris
fruimur, sensu planè stupidi nullam Deo
nostro grati animi significatione exhibemus?
Hac recordatione frequenter obortis lachry-
mis humani cordis duritiè & ingratitude
deplorabat: dabatque operam ut se suosq; ex
rebus etiam minimis ad Creatoris cognitione
amoremq; prouocaret.

*Nota præ-
clarum S.
viri dictum.*

Cum aliquando per viam, quæ fert à Ruba
ad Iordanem, iter haberet, Leo pedem
paxillo transfixum grauerq; saucium, ei
curandum exhibuit. Ille autem pedem sen-
sim attollens, euulso manu sua paxillo, sa-
num & incolumen restituit. Quo permota
beneficio fera, deinceps ei adhæsit, ac ferinæ
naturæ oblita promptu in omnibus obsequiu
exhibuit. Erat sancto Sabæ discipulus quidam
Phlais nomine, qui asini ministerio Lauris in-
feruebat. Ei verò asino Sabas leonem custo-
dem adhibuit, qui viri sanctissimi mādato pa-
rens, asini capistrum ore accipiebat, eumq; ad
pascua ducês atq; reducês, non modo nō lēde-
bat, sed longo tēpore summa diligētia ab alio-
rum iniuria vindicabat. Accidit autē ut Phlais,
qui veri q; præerat, foeda libidinis cōtagione se
pollue-

*Sanat pedem
Leonis.
Leo ei in om-
nibus obsequit.*

*Leo ob cri-
men cuius-
dam, asinum
accorras.*

pollueret : quo die Leo in asinum surrexit, cumque crudeliter deuorauit . Tunc Phlasis patrati sceleris sui magnitudine (quod certeret feram expetere vindictam) totus perhorrescens, fugam iniuratus, id quod res erat, crimen sanctum Sabam latere non posse, quod imple leo vindicta prodebat. Sed vir diuinus, qui peccatores insigni artificio curare nouerat, multo labore quaesitum ac tandem inuentum lenitate sua reduxit, & à crimine salutari dolore expiatum, maiori deinde virtute excultum reddidit.

Porro qua via potissimum modoque ad summam virtutis sanctitatisque fastigium vir sanctus deuenit, vel hoc vnico exemplo facile quilibet iudicare poterit : Cum aliquando in horti cultura vehementius desudaret, malorum, quae ex arbore pendebant, cupiditate illectus, agrè appetitionem refranare potuit prorsus ut victus penè, manu pomum decerneret . Sed mox insidias maligni suspicatus, malum humi abiecit, acriter illicitos in semetipsum castigans, flens gemenisque quod in ipso statim limine callidi serpentis insidijs non retitisset . Ceterum hanc in posterum sibi legem imposuit, ut toto vitae tempore, malo amplius non vescatur, ut ea admonitus cautione maligni demceps suggestionibus confestim occurreret: neque pestifera blandientis cupiditatis venena, ne latum quidem vnguem, serpere pateretur. Seruauit verò omni contentione hanc deinde consuetudinem, ut nascentem cupiditatem statim elideret: ne, ut fieri solet, vel momento dilata vires caperet; quae postmodum

*Eccè quomodo
vir sua
fuit cupidi-
tatem punit.*

modum magnis laboribus vix superari queunt. Hac igitur prudentia totum vitæ cursum constanter moderatus, ad consummatam monasticæ vitæ virtutumque omnium disciplinam peruenit; clarissimisque æmuloꝝ suorum ac hæreticorum victorijs. inelytus, anno ætatis suæ nonagesimo secundo è corporis ergastulo ad cælos migravit: complurimis & post obitum vti & in viujs miraculis celeberrimus.

*Felicissimus
obitus eius.*

VITA BREVIS S. DALMATII EPIS- *Videz. Tom.*
copi Ticinensis & Martyris: Ex ea quam He- *Annal. C.*
ronymus Vidas pulcherrimo cecinit carmine. *Barou.*
Passus est anno Christi 303. Marcel. Pap. 7. Dioclet. & Maxim. Imp. 20.

DALMATIVS vitæ sanctitate & mar- *5. Decem.*
tyrio clarus, patre Senatore ex Italia o- *Patria &*
riundus, cum occultis Christianæ pie- *Parenies.*
tatis & religionis incensus facibus, fidei propa-
gandæ miro teneretur ardore, cunctis, quæ
possidebat, relictis ad Albam ciuitatem Chri-
stum prædicaturus perrexit. Ibi cum multis *Prædicat Al-*
miraculis clarus impiam idolorum supersti- *ba Christi.*
tionem extirparet, Valentinianus militum
magister fama virtutum eius excitatus de Ra-
nenna ad eum venit: orans supplicansque vt fi-
lium graui detentum infirmitate liberare di-
gnaretur. Dalmatius insita pietate motus sup-
plices Deo preces cum lachrymis fudit: mox-
que diuino admonitus spiritu militum Magi- *Sanat Valen-*
strum in patriam redire iubet, filium pristinæ *tianæ milit-*
sanitati restitutum, & cælesti lumine perfu- *tum magi-*
sum asserens. Adhibuit dictis fidem Magister, *stri filium.*

V V huum-